

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק המרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פטוקה
- עיקר התשובה הוא ע"י שמחה
- חיים טובים ומתוקים
- אל תחליש את דעתו
- לחיות נכון בראש השנה
- הלא זהו נכדי
- התורה הזמנית:
- השמחה ביסוד בעבודת ה'
- יושב בכסא רחמים
- יהודי! זכור את מעלתך!
- לשמוע נכון את תורת הצדיק
- פיס בחינתך, וחיתוך בפנים
- למה התפילה כל כך ארוכה?!
- יום הכיפורים

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

להיננע לחיים טובים ומתוקים

אנחנו רוצים לחיות, אבל יתכן מאוד שהרצונות בעצמם הם שמפריעים לנו לחיות

ישראל, הכהן הגדול, למקום המקודש בעולם, קודש הקודשים, כך התאחדו יחד כל שלשת המימדים אדם מקום וזמן. בקודש הקודשים התממשה האחדות באופן המוחשי ביותר. היה שם רק אדם אחד שייצג את כל האנשים, הוא שהה במקום אחד בלבד שמייצג

אם נסתכל על בני האדם במבט חיצוני אפשר לחשוב שכל בני האדם שווים יותר או פחות בצרכיהם, רק כאשר מקשיבים לרצונות מגלים את הפערים העצומים, מה שזה רוצה חברו אינו יכול להעלות על דעתו שאפשר לרצות, ולהיפך.

ההבדלים הללו עומדים בבסיסן של כל המחלוקות והמריבות. קשה מאוד ליישב מחלוקות ולהביא אנשים להסכמה משותפת כאשר כל אחד מקובע ברצונותיו האישיים, והקושי הזה קיים גם בתוך האדם בעצמו בין גופו לנשמתו ובין החלקים הטובים שלו לחלקים אחרים הדורשים תיקון. המאבקים הפנימיים מתישים את הנפש ומוציאים את הטעם מהחיים.

חומריות מסורבלת

השם יתברך ברא אותנו בטבעים שונים, ככל שאדם מחובר יותר לחומריות כך הוא חווה יותר הרבה את עולם הפירוד. בכל מקום לא נוח לו מפני שהוא רגיל לסוג הנוחות החביבה עליו, רק היא מקובלת מבחינתו וממלאת את דרישותיו. הוא מרגיש היטב כל שינוי קל בטעמו של המזון, יש לו את הקפה האהוב עליו, הטיבול המדויק, ההגשה המיוחדת, לכאורה הוא 'מבין' גדול ובעל השגות, אבל למעשה רוב המאכלים לא עושים לו נחת וברוב המצבים הוא לא מרוצה, תמיד יתלונן וברוב המקומות יחוש שלא בנוח. מחירי הגשמיות יקר מדי.

אבל הטבע אחראי לא רק לחוסר נוחות, גם את החטאים והעוונות הוא גורם. אין יהודי שרוצה להיות רע, ובכל זאת נכשלים בכל כך הרבה טעויות. האשם העיקרי הוא הטבע, החומריות מפילה אותנו שוב ושוב. יש בפנים רצון טוב אבל כל כך הרבה רצונות אחרים מושכים אותנו שוב ושוב לשבילים צדדיים ודרכים שאינם דרכים. אילולא כל הרצונות האחרים היינו מזמן דוהרים בעקבות הרצון הפנימי ועושים רק טוב.

יום הכיפורים הוא יום האחדות. ביום הזה כמעט כל עם ישראל נמצא בבתי הכנסת, כולם עטופים בטליתות, הצבע הלבן מוחק את ההבדלים ומקשה להבחין בין עשיר לעני. איש לא עובד ואי אפשר לדעת במה כל אחד עוסק, אף אחד לא אוכל ולא שותה ואי אפשר לדעת מה הוא אוהב, אנשים פייסו אחד את השני ואין פירוד לבבות.

יום האחדות

ביום הקדוש בשנה נכנס האיש המקודש שבעם

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

עיקר התשובה הוא ע"י שמחה

יום ו' עש"ק עשרת ימי תשובה ה'תר"ה

...ובעל הרחמים בעל השמחות, יחוס וירחם עלינו שנגזק לבנות הרבה ביום הקדוש והנורא והאדם מאד הבא לקראתנו לשלום שהוא יום פתחים, ולפני שיתחננו ונפאיתנו וכו' לפניו, עד יעקוב וירא ה' משמים, ויסתח לנו הדרך לתשובה, הדרך הקדוש שהמשקיף משה רבנו עליו השלום בארבעים ימים אלו אשר רבנו הנורא זכה צדיק וקדוש לברכה גלה אותו בדור הזה שהוא "אם אסק נשמים שם אתה ואציעה שאול הקד" שצדיקין לחיות בקי בזה מאד מאד כמו שכתוב שם בחינת בקי בעיל בקי בנפיק וכו'.

אשרנו אשרנו אלקים ורבבות פעמים שזכינו לטמיע נוראות פאלה. מי יתן שנגזק לקימם, שיתפתח השם יתברך לבנו בתורתו, וישם בלבנו אהבתו ויראתו, באופן שנגזק להתגבר על כל המחשבות המבלבלים, ולבלי לפל משום דבר, ולהיות בקי באמת בכל ה"ל. רצונו וקיצונו ידאיו הקדושים שגולו כל זאת ויותר מהר.

...במדת עתה, טמיע משמש לבוא שבת תשובה, שזה עקר קצת שבת לזנות לתשובה בטמיעה, פי עקר התשובה הוא שמתה לשמח פה, ומכל מקום שיהא.

ותהלה לקל יש אתי הרבה לדבר בזה, אך עתה מחמת כבוד שבת קודש הזה אי אפשר להאריך יותר, והשם יתברך ברחמי יגמול החתימה לחיים טובים ארפים ולשלום וישיבנו אליו באמת בקדוש. דברי אביו נתן מברסלב.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	יום מוהר"ן ליקוטי תניינא	ליקוטי ח"ה חלבות ח"ה	משה ברוך משנה ה"ב	דף הוימי קדושין	ימי מוהר"ת
שבת	ח	מג	נד	קמח	מ	רז
א	ט	מא	נה	קמח	מא	רנא
ב	י	מא	נו	קמט	מב	רנב
ג	יא	מב	נז	קמט	מב	רנז
ד	יב	מב	נח	קנ	מד	רנד
ה	יג	מג	נט	קנ	מה	רנה
ו	יד	מג	ס	קנא	מו	רנו

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

אל תחליש את דעתו

היה פעם שרבי נתן הלך לרבי מאיר טעפליקער בזמן שעוד היה גר בטעפליק. רבי נתן הכיר היטב את טעפליק, את הרחובות שם. אז הוא התחיל לשאול אותו על אחד מאנשי שלומנו, מה שלומו, והוא נתן 'עקימה', עשה עקימה [א קנייטש געגעבן, א קנייטש געטאן]. שאל אותו רבי נתן על אחר, וגם על זה הוא נתן עקימה, וכך הלך עמו רבי נתן סביב סביב ושאל אותו על כל אנשי שלומנו הגרים בטעפליק.

נו, אז הוא הגיע אליו, ושאל אותו 'נו! אתה היהודי הכשר?!'. ואמר: 'אני?! בוודאי לא'. - אז אף אחד לא?! רבי נתן התחיל לחזור בחזרה, ועל כל מי שהוא דחה היה רבי נתן אומר לו: 'זה פלוני יש לו את הטוב הזה, והשני יש לו את הטוב הזה, ואתה גם יש לך טוב אצלך.

רואים מזה שלא מצא חן בעיני רבי נתן מה שענה לו רבי מאיר טעפליקער על אנשי שלומנו. זה ודאי שהם לא היו כמו רבי מאיר, להם לא היתה את ההרגשה ברבי נתן כמו לרבי מאיר, ואעפ"כ לרבי נתן היה כזה מהלך שהוא לא הלך בו.

עוד כאלה מעשיות יש מהגדולים שלנו, ואנו יודעים שזו היתה הדרך שלנו. כשהיו צריכים להגיד למישהו איזה דבר, היו חוגרים עצמם בכל מיני הכנות ועניינים איך להגיד לו באופן כזה שלא יבייש אותו, ואיך לא להחליש את דעתו ח"ו. אחד שנכשל באמת רח"ל, הרי אפשר להחליש את דעתו בקלות, ואז הוא יכול לגמרי ליפול, לגמרי להתרחק.

איך היה נראה היום אם היינו רואים אצלינו בביהכנ"ס מישהו נכנס עם ידיים עם דיו - הוא כותב בשבת, הוא עובד שם באיזה עסק. והוא עוד מרים את הידיים 'ב'כתר' ומראה שיש לו ידיים עם דיו. הלא היינו שוברים לו את העצמות וזורקים אותו.

כזה יהודי נכנס אצל רבי נתן בביהכנ"ס, ואמר רבי נתן 'אל תגעו בו, אם הוא נכנס כאן אלינו, עוד יהיה משהו ממנו!' ואכן כך היה, הוא נהיה כזה בעל תשובה שרבי נתן אמר: 'עם שני אנשים אני אתפאר לפני כסא הכבוד', והוא אחד משניהם!

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר לשון הרע על עם הארץ, היינו יהודי שומר תורה ומצוות, אלא שאינו לומד תורה, וקל וחומר שאסור לדבר לשון הרע על תלמיד חכם. נוסף לאיסור לשה"ר יש בזה איסור מבזה תלמיד חכם שאין לו חלק לעולם הבא. (יו"ד ס' רמ"ג סעיף ו). ואם הועד בבית דין על אדם שביזה ת"ח, ב"ד מנדין אותו עד שיפייס התלמיד חכם.

אם ביזה אותו אחרי מותו, ג"כ מנדין אותו עד שיפרסם המדבר שחזר בו. בכלל ביזוי תלמיד חכם, הוא לגנות דברי תורתו. ואם כוונת המדבר שלא יסמכו על דבריו להלכה, מותר לדבר לפי דיני לשון הרע לתועלת. ואם יצא מכלל ישראל, כמשתמד או כופר בעיקרי האמונה או מחלל שבת בפרהסיא, רשע להכעיס או מוסר ומלשין, מותר לדבר עליהם לשה"ר, ואין צריך לתנאי דיבור לתועלת.

(קיצור הל לשון הרע פ"ד סעיף ג-ה)

”זוה שאמר דוד המלך, עליו השלום: ”אני שלום”, בי אני איש שלום ומצדי היה שלום עם כלם: (מקמי מזהרין סי' רל"ט)

יום הכיפורים

להשם יתברך, אזי יש הרבה עומקים בתשובה.

כי בכל פעם שאדם בא להשם יתברך ומתקרב אליו יותר, אזי מתעורר בו מחדש בושה עמוקה יותר על מה שחטא לפניו וממילא מתעורר לבקש מחילה ממקום עמוק יותר.

בכל פעם שמכיר ברחמים מתעורר מחדש היודי

מעשה אמיתי על בן שעשה נזק רב לאביו, ואביו גרשו מביתו, והיה מתגולל בחוצות, ובמשך הזמן התרחק לגמרי מכל רגש כלפי אביו. לאחר זמן אביו קרא לו לשוב לבית, והלך הבן מלא בחשש מה יעשה לו אביו, הבן רק הגיע לבית, ואביו נפל עליו וחבקו והרעיף עליו אהבה גדולה ועצומה, והוא מרוב בושה על מה שעשה לאביו התחיל להתוודות על כל מה שעשה, ואביו מחל לו בלב שלם והחזיר אותו לביתו. ואביו המשיך לתת לו עוד ועוד אהבה, וכך בכל פעם שגילה את הרחמנות של אביו יותר, היה מתמלא בבושה מחדש ומתוודה ממקום עמוק יותר, דווקא מחמת שראה את הרחמנות הגדולה של אביו.

ועל כן באמת כל המחילה והסליחה צריך להיות מתוך הרבה אמונה ודביקות המחשבה בגדולת הרחמים של השם יתברך, וכפי שחושב ומזכיר לעצמו את רחמי ה', כך ממילא מתעורר בו בושה מחדש, אך לא בושה ששוברת אותו, ההיפך בושה שמקרב אותו יותר.

לצאת מעצמו ולחשוב על הצער שלמעלה

ישנם שלושה אנשים המבקשים סליחה: יש אחד שצריך טובה מחבירו, וכיון שציער אותו הוא מבין שלצורך הטובה בהכרח לו להסתדר עמו, ולבקש ממנו מחילה. יש אחד שמבקש מחילה מחבירו מחמת שלא נעים לו מעצמו, שכך הוא התנהג כלפי חבירו, ועל כן הולך לפייסו. אך יש אחד שפשוט מחובר לאמת, והוא מרגיש את הצער של חבירו שהצטער מחמתו, ולכן הולך לפייסו שלא יצטער ולהשיב רוחו של חבירו.

כך יש אחד שמבקש מחילה מהש"ת מחמת שרוצה שנה טובה, והוא מבין שלצורך כך בהכרח שיתעורר בתשובה. ויש מי שמתעורר להתחרט על עוונותיו מחמת שלא טוב לו ההרגשה של עצמו, שהוא כך התנהג שלא כרצון ה'. אך העיקר הוא פשוט להתחיל לחשוב על הצער שיש למעלה מחמתו, אפילו מעט.

להתוודות בכל פעם ממקום עמוק יותר

בענין ריבוי היודי, אל יחשוב שצריך להרבות ביודיים מחמת החשש שמא ה' לא מחל בפעם הראשונה ועל כן צריך להפציר בו עוד ועוד עד שימחול. כי בוודאי שכל דיבור של סליחה ומחילה פועל מאוד למעלה, אלא שאם הוא מבקש מחילה רק בשביל לצאת ידי חובה להרגיש טוב שמחלו לו אזי באמת יכול להירגע שמא יצא ידי חובה בפעם אחת בו ביקש מחילה, אך אם מבקש מחילה בשביל להתקרב יותר מחדש

הליכות

שיחות ומנהגים

יום הכיפורים

לְדַבֵּר בְּהִתְעוֹרָרָת גָּדוֹל בְּשִׁלְבֵת אֵשׁ נוֹרָאָה, וְצַעֵק בְּקוֹלוֹ תְקַדֹּשׁ בְּזֶה הַלְשׁוֹן: [ואף על פי כן נמצא גְּבֵהּ מַעַל גְּבֵהּ קִדְשָׁה נִגְלָמָה וְנִסְתָּרָה, קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהִפְחֵן הַגָּדוֹל כְּשֶׁהָיָה צָרִיף לְכַסֵּת לְשֵׁם - הָיָה צָרִיף לְהַפְשִׁיט כָּל הַבְּגָדִים הַיְקָרִים, וְכִּי לְפָנָיו בְּדִ קִדְשׁ יִלְבַּשׁ וְיִכְנָסִי בְּדִ יְהוָה עַל בְּשָׂרוֹ וְכוּ!]. וְאָמַר אֶת הַפְּסוּקִים הָאֵלֶּה בְּפִי שֶׁל הַקְּרֹא בְּיָוֵם כְּפֹה: [קוֹנְטֵרַס יְמֵי הַתְּלָאוֹת]

פֵּעַם שְׁאַלָה מֵרַת אָדָם בֵּת רַבְנָה אֶת אֲנָשִׁי שְׁלוֹמִנוּ מִי פוֹתַח אֶת אֶרְוֹן תְּקַדֵּשׁ קִדְשׁ כָּל נְדָרִי, וְהַשִּׁיבֵנוּ לָהּ שְׁפִיטִיחַת הָאֶרְוֹן קִדְשׁ כָּל נְדָרִי שִׁיבִית לְמוֹתְרָנִי; עֲנֵתָה וְאָמְרָה: - כִּי רָאִיתִי בְּאֵמַת בְּחַלּוֹם! הִנֵּנוּ שֶׁרָאִתָּה כִּי מוֹתְרָנִי הוּא הַפּוֹתַח אֶת אֶרְוֹן הַקִּדְשׁ וְכוּ!

כְּשֶׁסְּפְרוּ לְמוֹתְרָנִי שֶׁתְּרַב מִבְּאֵרֵי טַיִבֵּי אֲמַר "אִז עַם קוֹמֵט דִּי צִיִּית כָּל פֶּן נְדָרִי, אִז אֶפְלוּ פִישׁ אִין דִּי וְוַאֲסֵקֵר צִיטְעֵרן פֶּאָרן אוֹיבֵרֶשֶׁרֶטֶן" - "כְּשֶׁמִּגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁל כָּל נְדָרִי, אִז אֶפְלוּ הַדְּגִים שֶׁמִּמֵּן וְרִעִים מִפְּחָד ה'" - הַפְּטִיר עַל זֶה מוֹתְרָנִי וְאָמַר: "וְיִי אֲזוֹי בְּדָרְךָ מֵעַן שׁוֹן צִיטְעֵרן אִז סִצְטֵרֶט זָךְ נִישְׁט!" - "אִם כֵּן כְּפֹה כְּפֹר צְרִיכִים לְרַעַד לְפָאָרן וְרִעִים!"

הלא זהו נכדי!

מבשרני ביום כיפור על מחילת עוונות וגם אזכה לחתן בקרוב את בתי. אולם מה כוונתו 'אפתח מן הצד'? זאת לא אדע, וגם, על מי התכוון באמרו 'הלא זהו נכדי, מה רוצים ממנו', האם על רבי נתן בארסקי? והלא נוהגים בו כבוד כראוי!"

היה זה בליל יום כיפור תרצ"ה, בוורשה שבפולין, כשנדבר החסיד הדגול רבי יצחק ברייטר עם עוד מאנ"ש להתפלל למחרת שחרית כותיקין ולאחריה להצטרף למניין הגדול בשטיבל, שכן השתדל תמיד להתפלל עם הנץ החמה.

בבוקר יום כיפור כשהתאספו כולם, שמו לב כי רבי יצחק איננו. הדבר היה לפלא שכן מעולם לא אחר. באמצע תפילת המניין הגדול הוא הופיע בשטיבל ותלמידו ר' מוטל יגליק הבחין בשינוי

בחלום אדבר בו.

החסיד המופלא ר' יצחק ברייטר זצ"ל הי"ד

ברם עוד באותו היום לפנות ערב החל להתברר פשר החלום. באותה תקופה הגיע לוורשה אחד מצאצאי רבינו, ר' יודא חיים שמו, שהתגורר בעיר למברג ולפנים היה עובד ה' גדול והתפלל בהתלהבות. הוא עבר צרות רבות ולאחר שנאלץ לתת גט בשנית התגלגל לוורשה והתהלך ברחובות מחוסר בית. בנוסף הגיעה אליו באותה עת טלגרמה בה התבשר על פטירת אמו. מרוב צער ויגון שיקע עצמו בשתייה ובעישון, מדי פעם בא לבית החסידים דברסלב וישב שם ובגלל מצבו לעתים נשמעו מפיו דיבורי ייאוש.

לראש השנה בא ר' יודא חיים לקיבוץ בלובלין, וכשר' מוטל יגליק התעניין בשלומו, השיב: "אפשר יהיה לי תיקון, לכן באתי הנה". ביום-כיפור הגיע לבית-החסידים בוורשה. לפנות ערב הידרדר מצבו והוא נלקח באמבולנס אל ביה"ח ולמחרת השיב את נשמתו לבוראו. היות ולא היה תושב העיר וללא קרובי משפחה, רצו הרופאים, בהתאם לחוק, למסור את גופו לאוניברסיטה שישמש חליה ללימודי רפואה.

כשהגיע הדבר לידיעת אנ"ש, נחרדו מאוד, הם החלו להתרוצץ אצל כל מיני גורמים עד שהצליחו למנוע את הדבר. למפרע התברר כי דווקא משום שהתכוונו למסרו לאוניברסיטה, ניצל מנתיחה בביה"ח ולבסוף בחסדי ה' הובא בשלמותו ללא פגע לקבר ישראל.

עתה הבין רבי יצחק את פשר דברי רבינו בחלום "הלא זהו נכדי, מה רוצים ממנו". גם יתר פרטי החלום התקיימו באופן מופלא, כשבאותה שנה שידך את בתו.

ובאשר לנסיעה הנספת לאומן - לקראת ראש השנה הבא, תרצ"ו, הצליחה באורח פלא קבוצה קטנה מאנ"ש מפולין לקבל ויזה לרוסיה, אולם לא בדרך ישירה, אלא דרך ליטא, ולאחר שזכו להימנות על הקיבוץ הקדוש. או אז התבררו דברי רבינו "אפתח מן הצד".

כן התקיימו במלואם כל פרטי החלום המופלא.

(ע"פ הספר 'שארית יצחק')

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה רפ"ב מאמר ז'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו, כי זה ידוע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד (מבאר אצלנו כמה פעמים). ואפילו כשמתחיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים, ורוצה הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אף על פי כן אסור לו לפל מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב, ואף כשמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פעמים ואין בו מתם, היינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשותו, הוא גם כן מלא פניות ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדשה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים היה איזה נקדה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולכואב לידי שמחה כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומצוא בעצמו עדיין מעט טוב. על ידי זה הוא יוצא באמת מפי חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות "יעוד מעט ואין רשע" והתבוננות על מקומו ואיננו כנ"ל, היינו כמו שצריכים לדון אחרים לכף זכות אפילו את הרשעים ולמצוא בהם איזה נקדות טובות. ועל ידי זה מוציאים אותם באמת מפי חובה לכף זכות, בבחינות יעוד מעט וכו' והתבוננות וכו' כנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצוא בעצמו איזה נקדה טובה עדיין, כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יהיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, דהיינו מה שזכה לעשות מימיו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מערב בפסלת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם כן איזה נקדה טובה:

רבינו מדגיש הרבה את עניין הטוב

הנה כשנתבונן בלשון רבינו במאמר זה, נראה שיש כאן הרבה הדגשה על עניין ה"טוב", ולאורך כל המאמר שרבינו מדבר על חיפוש הנקודות "טובות", ומדגיש לחפש את ה"טוב", ולא מסתפק בלשון מצוה וכדומה.

וכפי שניתן לראות בקטע זה ז'אפילו כשמתחיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום "טוב", והוא מלא חטאים, ורוצה הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה ח"ו, אף על פי כן אסור לו ליפול מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט "טוב", כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או "דבר טוב", ואף כשמתחיל להסתכל באותו "הדבר הטוב", הוא רואה שהוא ג"כ מלא פעמים ואין בו מתום, היינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדושה שזכה לעשותו, הוא ג"כ מלא פניות ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדושה איזה מעט "טוב", כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים היה איזה נקודה "טובה" בהמצוה והדבר "טוב" שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט "טוב", כדי להחיות את עצמו, ולכואב לידי שמחה כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומצוא בעצמו עדיין מעט "טוב". ע"ז הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, וכמו כן ניתן לראות גם בתחילת המאמר ובהמשך כמה וכמה פעמים, וצריך להבין מהו ההדגשה בלשון הזה.

בניין המשכן ע"י הטוב

לחידודא

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:

כאילו לא ראה מאורות מימיו" על מי נאמר?

כל אדם בשעה שעובר עליו זמנים קשים, וע"כ צריך להמשיך על עצמו זיכרון, שיוכזר מה שהזריח לו אור ה' בימי קדם.

ליקוטי הלכות, ערבית ד.

למה ביום הכיפורים לובשים טלית כל היום?

ציצית ב

וביאור העניין מובן מתוך המשך המאמר וכפי שמתבאר מדברי מוהרנ"ת, שאין כאן רק עצה בעלמא לבוא לשמחה, אלא יש כאן תיקון של בניית משכן להשראת השכינה, והמשכן הזה הוא מקום ה"טוב", כי הטוב הוא רק השי"ת, וכל טוב שיש בעולם הוא גילוי אלקותו יתברך, בבחינת "טוב ה' לכל", וכפי שמביא מוהרנ"ת (הלכות השכמת הבוקר הלכה א אות ב), וגם הנקודה טובה שיש לאדם הוא נקודה של חסד ה' שהתגלה אצלו, וזוה התגלה נקודת האלקות שיש בו, כי אורייתא וישראל וקוב"ה חד הם, ועיקר החיבור של עם ישראל להשי"ת [שהוא בעצם עניין בניית המשכן והשראת השכינה שבמשכן], הוא ע"י "אורייתא" שזה כל נקודה ונקודה טובה של תורה ומצוות שזוכה האדם, וכל נקודה כזו היא גילוי נקודת ה"טוב" שהוא נקודת האלקות שמתגלה אצל האדם, ולכן הוא עיקר הדרך לנגות את המשכן שהוא בחינת השראת השכינה שיש בעולם, שהוא החיבור בין עם ישראל לקוב"ה ע"י האורייתא.

זה לעומת זה

ולכן עיקר שלימות התיקון נעשה ע"י הצדיק שהוא זכה לשלימות מדרגת ה"טוב", ולכן כל הטוב של כל אחד ואחד מישראל נכלל בו [וכפי שמתבאר בהמשך המאמר], וע"י עוסק בבניית המשכן, אבל זה לעומת זה יש את ה"רע עיך" שהוא היפך מהטוב, וכל עניינו הוא לחפש רק את הרע, ובכל דבר לראות איזה רע יש כאן, והוא נכנס בעומק לב האדם עד שנדמה לאדם שבאמת אינו מצליח לראות טוב, ואינו מבין שזה הכל ע"י התגברות קליפת הרע עיך שלא נותנת לאדם לראות את הטוב.

ולא די לו במה שהאדם אינו בשמחה, אלא שרוצה להפילו יותר ויותר עד שע"י יסתם לבו ולא יוכל להתפלל, והיינו שלא יוכל להתחבר להשי"ת בנקודה הפנימית שבו, שזה עיקר התפילה, ולכן כל הכח להתפלל תלוי בגילוי נקודת הטוב הזאת שע"י האדם מגלה את נקודת החיבור שלו עם השי"ת, וזהו כל המלחמה בין סטרא דקדושה לסטרא אחרא.

בירור הטוב בכל דבר בעולם

ובאמת עניין זה של ההסתכלות בטוב הוא בכל דבר בעולם, כי באמת כל דבר בעולם מעורב טוב ורע, כי יש בכל דבר בעולם טוב שהוא גילוי אלקותו בעולם, גילוי חסדי ה' ונפלאותיו וכדומה, וזה לעומת זה יש את הכח שמסתיר וגורם לאדם לראות רק את החיצוניות של הדבר, וע"י נופל לתאוות גשמיות עד שמתרחק מהשי"ת, וככל שהאדם מקבל את הדרך הזו לראות את ה"טוב" שבו, ואת נקודת החיבור שלו למשכן שהוא ההשראת השכינה שאצלו, וכן לראות את הטוב של אחרים שע"י כל זה נשלם יותר ויותר השראת השכינה של המשכן שמורכבת מכל עם ישראל, וככל שהאדם מתרגל לעסוק בזה ולחפש את הטוב, כך יוכל להתחיל גם לחפש בכל דבר את הטוב שהוא הפנימיות שלו, ולא יתפס רק לרע שהוא החיצוניות שמרחיקה אותו מהשי"ת, וממילא יוכל להיות בשמחה תמיד, כי בכל דבר יראה את חסד ה' וע"י ההודאה הוא עיקר השמחה, וכמו"כ יראה את המצוות שיש בכל דבר ואז יהיה מלא שמחה וחדוה תמיד.

של פירוד ולא דביקות ופוגם מאוד, החטא של אדם הראשון הוא שרצה להיות כאלוקים... את זה אנחנו צריכים לתקן. ביום כיפור השי"ת מגלה את אהבתו הגדולה אלינו, הוא מגלה שהוא מוחל וסולח לנו כל העוונות. לכן ביו"כ אנחנו ימים להכנס לנקודה, עבודת ה' זכה בלי להתעסק בעצמינו, לא אוכלים, לא שותים וכו'.

כתוב שאת כל ה' הנאות הופכים לה' תפילות, היינו אחרי שלמדת כמה השי"ת רוצה אותך ובוחר בך, הוא אמר לך להתענג בעירוי"כ ושחמ בך.

עכשיו תיגש להביא את כל המציאות שלך לביטול להשי"ת.

המכון בתפילה הוא שהאדם יביא את כל מציאותו וישתו אל השי"ת, ויאמר לו הכל שלך, אנא תופיע בכל חלק בחיים שלי, לבל יהיה נפרד, ולמען יגלה כבודך.

וזשא אורלנסקי, ירושלים עיר העתיקה

כמה הוא נושא חן. אזי הוא לא יהיה עסוק בתוכן הדברים, וודאי שהוא יחטיא את המטרה. בעבודת השי"ת זה אותו הדבר, כדי שתוכל להתפלל ולעבוד את ה', אתה צריך לדעת שאתה רצוי ואהוב ויש בך הרבה טוב, ושהקב"ה משתוקק לשמוע ממך איזה דיבור או תנועה של התעוררות אליו.

כשאתה זוכה לדעת הזאת, אתה יכול להתחיל להיכנס לעשות שעשועים לקב"ה, ולעבוד אותו. כעת המחשבה שלך צריכה להיות עסוקה רק בתוכן.

התוכן הוא לשמח את השי"ת, לגלות את כבודו, לברר את הביירותים וכו'.

אדם שממשיך להיות עסוק בעצמו, זה נקרא שהוא עובד את עצמו.

אדם שחושב על עצמו חי בעולם

לכבוד מערכת 'עלה לתרופה' שלום רב.

מוהרנ"ת בה' השכמת הבוקר א' אומר שהעניין של אזמרה הוא כפרה אדומה, מטרה טמאים ומטמא טהורים.

ננסה לבאר עומקם של דברים, רגילים לחשוב שאזמרה זה אומר שהאדם צריך להתעסק בעצמו, ולהגדיל את עצמו לראות בעצמו את הטוב, זה נכון, וגם לא נכון.

העניין הוא שיהודי צריך לעבוד את השי"ת לא את עצמו חלילה, בשביל זה צריך את הנקודה הטובה.

ידוע שכיום הרבה משקיעים בביטחון עצמי, העצמה אישית ועוד כדומה, וצריך לדעת את המקום של זה בעבודת השי"ת.

בקורס מרצים מספרים לאדם כמה יש חן למילים שלו, כמה הוא רצוי ונערץ בקהל, חייבים את זה כדי להתחיל לדבר, אך אם כל הדרשה הוא יהיה עסוק בעצמו

טעם גן עדן

תורה רפ"ב [ז]

יום הכיפורים מועיל למי שמאמין ברחמים

להתפלל ולבקש רחמים מהשי"ת "למה יחרה אפך בעמך".

ואז לימד אותו השי"ת סדר התפילה של י"ג מידות של רחמים, שכאשר מידות רחמים אלו מתעוררים, אזי הוא "נוצר חסד לאלפים" שמסתכל בחסד רק על הטוב האלוקי והחיבור האמיתי של עם ישראל אליו בזכות הנקודה טובה שלהם, וממילא נוצר וכובש כל אותם אלפי העוונות, ומכפר ומוחל עליהם, כי מתעורר הטוב לומר שאין השחרות משלהם, והם בעצמם בפנימיותם רק טוב.

[ד] נמצא שעל ידי תפילת משה, גילה השי"ת פנימיות דרכי ההתחזקות, שכאשר ישראל מתחזקים לראות את הטוב שלהם, ולהאמין ברחמים של השי"ת, בזה בעצמו באמת מתעוררים הרחמים למעלה לכפר על כל עוונותיהם.

נמצא שכאשר אדם מרגיש רחוק ומנותק מהשי"ת מחמת איזה נפילה וריבוי עוונות, והוא משתוקק מאוד לעשות תשובה שהשי"ת ימחל ויכפר לו, הדרך הוא דייקא כאשר יתחזק במחשבתו לחשוב ההיפך ממה שמרגיש, והיינו שיחפש ויבקש למצוא את הנקודה שעל ידה הוא מחובר להשי"ת, וכך יתעוררו הרחמים ויפעלו מחילה וסליחה.

[א] אחת השאלות הקשות העולות כאשר אדם רוצה להתחזק בנקודות טובות היא, שהרי סוף סוף אנו מלאים חטאים ועוונות, ומה יועיל שנסתכל רק על הטוב ונתעלם מהרע, וכי על ידי שנתחזק בנקודה טובה ימחקו ויתכפרו להם העוונות.

אכן הביאור בזה הוא, שהשי"ת הוא מוחל וסולח עוונות, ויש אצלו רחמים גדולים ומרובים שכאשר הם מתעוררים מתכפרים כל העוונות. אלא שרחמים אלו מכוסים, כיון שהוא מנהיג העולם במידת הדין על פי משפטי התורה, וחי' לומר שהשי"ת וותרן.

[ב] והרחמים מוכנים ומזומנים רק למי שמבקשם, כי הם מתעוררים על ידי אתעוררות דלתתא, של תפילה ותחנונים ובקשת סליחה ומחילה. ובעיקר על ידי שאנו מאמינים במציאות מידת הרחמים, ומדבקים את המחשבה בהתחזקות גדולה לזכור גדולת עוצם הרחמנות שיש אצל השי"ת. וככל שאנו נשענים על הרחמים, כך יש בנו הכח להתפלל ולהזכיר את רחמיו, לעוררם ולפעול באמת למעלה סליחה ומחילה וכפרת עוונות.

[ג] ולכן משה רבינו שהיה כולו טוב, הדבוק רק באלקות, כאשר ראה יהודי היה מסתכל רק על הטוב האלוקי שבו, ועל ידי זה התעורר

עבודת התשובה באתערותא דלתתא

החינוך לפייס ולהתפייס

איך מתנהגים כשעשינו טעות חינוכית?

יש ללמד בבית את האפשרות 'לפייס'. לפייס כאשר עשינו טעות, לא להתחמק מהאמת, אלא לדעת לעמוד מול האמת שטעינו, ולהתנצל ולפייס במילים. וחוקי מזה יש ללמד לפייס כאשר אנו צודקים לגמרי, כל זמן שהנפגע מרגיש שנעשה כאן עוול.

לפייס זה לא רק לבקש סליחה, אלא גם לדעת להרבות במילים, להרגיש את הכאב של הזולת, לפייס עד שהשני מתרצה. הלימוד הזה חשוב מאוד לעתיד החיים של הבנים בקשרים עם בני אדם ובעיקר לשלום בית. אך יותר מכך הוא חשוב כלפי היחס של יהודי מול הש"ת, ובפרט לענין השיחה בינו לבין קונו.

אדם שלמד לפייס, ויודע להרבות במילים של פיוס, הרבה יותר קל לו להתחבר להש"ת, כי הקשר שלו יהיה קשר פנימי, לא רק של בקשות ותחינות, אלא בדרך של יצירת קשר באופן של פיוס וריצוי, בקשת סליחה והכנעה מפני בורא עולם.

הדרך ללמד זאת הוא לא קשה, כאשר הילד פוגע באחיו, יש לומר לו לבקש סליחה, לא רק לומר 'סליחה' אלא להוסיף עוד כמה מילות של התנצלות. בדרך כלל הילד לא רוצה, כי עצם בקשת הסליחה משפילה אותו, אך את זה בעצמו צריך להסביר לו [לא בשעת מעשה, אלא בשעה רגועה בהמשך היום], שגם אם נכשלים אפשר לבקש סליחה ואין זה מוריד מערכו, אדרבא הוא רק נעשה חשוב יותר.

בענין זה חשוב דוגמא אישית. הילדים רואים איך אנו מתנהגים עם אחרים. יש למבוגרים נטייה לכסות מהילדים טעויות שנעשו. אך אם נעשה טעות וח"ו מאן דהו נפגע על ידנו, לא יעזור לברוח מכך, כי הילדים ראו והבינו מה שנעשה כאן, ואם המבוגרים מכסים זאת ומתחמקים כאילו לא נעשה כלום, הם לומדים 'מידות רעות' בשיעור חי.

הדרך היחידה לתקן את הטעות, הוא זה בעצמו שנודה בטעות, לא צריך להבהל מטעויות, אדרבא הטעות הוא כלי חינוכי שאין כמוהו, להודות על הטעות ולהתנצל. מותר לומר 'טעיתי' זה לא מוריד מהחשיבות, אדרבא זהו הגבור האמיתי.

גם מול הילדים פעמים שטועים בחינוך, ומאשימים ילד בדבר שאינו אשם בו, או שכעסנו יותר ממה שהיה מגיע לו, מותר לבוא אליו לאחר מכן, לשבת ביישוב הדעת ולהסביר שכעסנו באותו הרגע, ואנו מתנצלים, ולנסות להוסיף עוד כמה מילים בהם אנו מוודאים שאכן הילד התרצה והתפייס - ואין לך חינוך גדול מזה.

עוד נקודה חשובה, לחנך 'להתפייס' - לדעת לסלוח ולא להקפיד יותר מידי, ברגע שהפוגע התנצל וניכרת מידת האמת, יש לסלוח - כמו שהש"ת הוא 'חנון המרבה לסלוח' - והוא יסוד גדול של רביז"ל להבין שהש"ת מרבה לסלוח על און סוף ואנו מתדבקים במידותיו.

וגם בזה חשוב מאוד הדוגמא האישית, להראות בבית שסלחנו לאחרים שפגעו בנו, בני הבית, משפחה ושכנים וכדומה.

כל הבריאה, בריאה נפלאה עם כ"כ הרבה דברים נפלאים, מכל מקום לעיני האדם נדמה חלילה שכל העולם מתנהל מעצמו, כי הטבע מסתיר את נפלאות הבורא והשגחתו הפרטית על כל פרט ופרט, עד שכל היופי הזה מוסתר ונעלם בעולמו החמרי, ונדמה לו לאדם שכל המלכות התנתקה מהש"ת, וזהו עיקר מרירות הגלות הנוראה הזאת. אבל כשהש"ת עוזר לאדם והוא מתחזק ומאמין שכל מה שיש בעולם וכל מה שנעשה עמו וכל מה שהוא רואה הכל נעשה ע"י הש"ת, שהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, וגם כאשר היצר מעורר בו קושיות ח"ו הרי הוא מתגבר ומאמין שאין כאן קושיות אלא אדרבה טמון בהם דברים נפלאים ונסתרים, ומאמין שלעתיד לבא יראה בעליל איך שבכל פרט גנוז פלא גדול והכל נעשה בחכמה נפלאה ובהשגחה פרטית, ע"י עצם אמונה והתקשרות זו הוא מעלה את עצמו לשרשו ומעלה את השכינה לשרשה בחלק השייך לו. וזה כוונת דברי רביה"ק (שם) כי צריך 'לשוב את הדבר למקום שניטל משם... הוא חכמה, כי חכמה הוא שורש כל הדברים, כמו שכתוב 'כולם בחכמה עשית', היינו שהידיעה כי 'כולם בחכמה עשית' - שהש"ת ברא את כל הבריאה והוא מחדש אותה בכל עת ורגע בהשגחה פרטית, היא היא שרשו של כל עולם על כל פרטיו ופרטיו, ואילו צריך להשיבו, והוא עיקר התשובה.

רבינו ז"ל מבאר את ענין התשובה: "דע, כי תשובה היא לשוב את הדבר למקום שניטל משם... ומאן ההוא אתר (ומה הוא המקום ההוא) הוא חכמה, כי חכמה הוא שורש כל הדברים, כמו שכתוב (תהילים יד) 'כולם בחכמה עשית'" (לקו"מ סי' לה). היינו שעיקר התשובה עניינה להשיב את חלקו לשורשו למעלה שהוא החכמה, כי 'כולם בחכמה עשית' וע"י התשובה הוא שב ומתקשר לחכמתו יתברך. ויש לבאר ענין זה, כי הנה כל אחד יש לו את שורשו המיוחד בחכמת הש"ת אליו הוא צריך להגיע, ובלא זה חסרה לו המנוחה אליה שואף כל אדם, מי ששורש נפשו הוא בתורת הנגלה, אז כל זמן שלא ישלים את נפשו בחכמה זו דווקא לא ימצא לה מנוחה, מי ששורש נפשו הוא בחכמת הנסתר, בתורת החסידות, ואפילו בנבואה, לא ימצא מנוחה לנפשו עד שישלים חכמה זו (עיין ילקוט שמעוני בא קפז).

ספירת המלכות בה ברא הש"ת את כל הבריאה שעל ידה נוכל להכיר את מלכות הש"ת המאירה בה, אך בספירת המלכות גופא יש בחי' של 'שכינתא בגלותא', שאף שמצד אחד רואים את

עומק הפרשה

לשמוע נכון את תורת הצדיק

עלי דשא וכרביבים עלי עשב", כלומר, דע לך את גודל התועלת שתוכל להוציא מדיבורי הצדיק, אשר אף על פי שהם דיבורים פשוטים של אמת ואמונה בתמימות ופשיטות, כמים הנראים לחלוחית פשוטה, אבל באמת יש בהם כוחות המצמיחים ומגדלים כל מיני צמחים ורפואות. ג. "כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו" תכלית כל דיבורי הצדיק הם כדי לגלות ולפרסם את שם ה' בעולם, להודיע לאדם שהש"ת נמצא אתו עמו ואצלו, להודיע לכל בשר דרכים להתקרב להש"ת. כשידע האדם כל זאת יוכל לקבל כראוי את תורת הצדיק, כי כל זמן שהאדם אינו יודע את גודל קדושת דבוריו, את גודל התועלת שיוכל להוציא מהם, ואת התכלית המכוון בדבריו, יגשש באפילה ולא יוציא מהם תועלת. כי עיקר תכלית דיבורי הצדיק הוא שיוציא מהם עצות למעשה, להתקרב להש"ת ולהתחבר אליו על ידם, ורק כשיעסוק בהם בדרך זו יוכל לבוא לתכלית זו.

הָאֲזִינוּ הַשְּׁמִים וְאֲדַבְּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרְי פִּי יַעֲרֹף כְּמַטֵּר לִקְחֵי תִזְל כְּטַל אֲמַרְתִּי כְּשֶׁעָרַם עָלַי דְּשָׁא וְכַרְבִּיבִים עָלַי עֶשֶׂב. פִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הָבוּ גְדֹל לְאֱלֹהֵינוּ. קודם הסתלקות משה הוא פותח בשירה נוראה, שירה העתידה להיות עד לדורי דורות, שירה זו היא עיקר המשכת דעת הצדיקי לדורות. בפתחת שירה זו מניח משה רבינו שלשה כללים: א. רום דיבורי הצדיק וקדושתם. ב. התועלת הגדולה שיכול האדם להוציא מהם. ג. המטרה שבדיבורים אלו. שלש כללים אלו כלל משה רבינו בפתחת השירה, א. "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי", דעו לכם שדברי אינם פשוטים כלל אלא יש בהם פנימיות נוראה והם מלאים רזים עמוקים, סתרי נסתרות, עד שקורא לשמים לשמוע את מילותיו, כי גם דרי מעלה צריכים להטות אוזן למיליו ולעומת זאת דרי מטה גם הם צריכים לשמוע את עצותיו הנוראות. ב. "יערוף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי כשעירי

◆ תְּשִׁית לְרֵאשִׁים עֲטֹרַת פָּז: כלל חסידי ברסלב מודים מקרב לב לעשרות שליחי חב"ד ורובני הערים באירופה על ההתארגנות המיוחדת לקראת רבבות הנוסעים אומנה, ועל הירתמותם לסייע בכל עניין ובפרט בענייני הדת כמקווה ואוכל כשר וכו'. זכות רביה"ק יגן בעדם להחתם לאלתר לחיים טובים, אמן.

◆ הַיּוֹם אִם בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ: הופיע! ברוב פאר והדר הספר המיוחד והחשוב "לחיות בהווה" המלמד כיצד לחיות באמונה ובהתקשרות בכל זמן, ולהתחבר למה שעוסקים כעת. הספר מסודר ומחולק לכמה שערים בעניין החיים בצל ההווה, ומלוקט מכל ספרי רבינו ז"ל. נערך ביד אמן ע"י הרה"ח ר' נתן שלמה פראנק שליט"א, להשיג בכל נקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. הפצה ראשית: 0527179475.

◆ התורה הזמנית: בס"ד אחר תקופה בה אנו זוכים ללכת עם התורה 'אזמרה לאלוקי בעודי - רפ"ב' עליה הזהיר רביה"ק שרצונו חזק שונך עמה, כעת יצאו לאור כמה חיבורים נפלאים שיסייעו בעדנו ללכת עימה בכל עת ובכל מצב בחיינו: א. הספר היקר והחשוב 'מנחל בדרך ישתה' על תורה רפ"ב, ובו חידושים וביאורים על עומק דרך הפשט, יו"ל ע"י מכון 'אור הנחל. להשיג הכל נקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. להזמנות: 0799276030. ב. הספר המיוחד 'ארץ חפץ - כרובים' מאת הרה"ח ר' אהרן אליהו פירר שליט"א, המאיר את שבילי תורה רפ"ב ע"פ ח"י כללי לימוד העיון. מסובסד ע"י ארגון 'תמימי דרך'. הפצה ראשית: 0527148323.

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

**וְעַל-כֵּן בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים אֹמְרִים בְּרִוּהָ:
שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד בְּקוֹל
רֶם, כִּי אִזְ נִתְגַּלָּה בְּחֵינַת אֵיהָ וְאִזְ הוּא
בְּאִמַּת הַנְּהַנְתָּם כִּי כוֹל שֶׁהָא אֵיִת לִיה
רְשׁוֹ בַר מַיּוֹם הַכַּפּוּרִים וְאִזְ נִתְבַּרְרִין כֹּל
הַעֲוֹנוֹת וְנִתְבַּטְּלִין כֹּל הַקְּלָפוֹת וְעַל-כֵּן
אִזְ מִפְּרָסְמִין בְּקוֹל רֶם בְּרִוּהָ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, דְּחֵינּוּ שְׂקָדְשָׁתוֹ
יִתְבַּרְךָ מְבָרְךָ לְעוֹלָם אֲפִלּוּ בְּמַדוּר
הַקְּלָפוֹת, כִּי גַם הֵם הָיוּ מְקַבְּלִים חַיִּית
מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, כִּי עֲשִׂישׂוּ אֵין זֶה גִּנְאִי כֹּלְל
מֵאֲחֵר שֶׁנִּכְנְעוּ עֲתָה:**

(לקוטי הלכות ציצית ב, 1)

יהלום

**וְעַל-כֵּן אָנוּ פּוֹרְשִׁין
עֲצָמֵנוּ בַּיּוֹם כְּפֹר מִכָּל
הַתְּאוּוֹת כִּדִּי לְהַכְנִיעַ רוּחַ
הַבְּהֵמִיּוֹת שֶׁהוּא פְּנֵה"ב:**

לקוטי הלכות, יום הכיפורים א, ד

איך זוכים להתעורר ביום הכיפורים לבקש מחילה מהש"ת באמת?

אם אתה עסוק רק איך להרגיש כאב העוונות אזי באמת יהיה לך קשה להתעורר להרגיש כאב העוונות. אך אם תתעסק רק לחשוב כמה גדולים הרחמים של הש"ת אליך, ממילא יתעורר בך בושה להתנצל ולהרגיש צער איך שכחת מהש"ת. ועל כן מרבים ביום הכיפורים [וכן בכל הסליחות] להזכיר י"ג מידות של רחמים, והרבה סודות יש בזה, אך בפשטות יש להתעורר מאוד בעת אמירתם להידבק במידות הרחמים של הש"ת. כי תפילה זו לימד הש"ת את משה רבינו, ואז התעטף הש"ת בטלית ולימד אותו איך להזכיר את מידת הרחמים. והוא דבר פלאי שבשביל לעורר את ה"ג מידות של רחמים צריך שיעוררו את הרחמים מלמטה. ועל כן יש לנו אומרים עוד ועוד את ה"ג מידות של רחמים, שבביל לחקוק בכל פעם את האמונה ברחמים של ה', כי כל הכח של המשכת הרחמים הוא דייקא על ידי שאנו נכוון בידיעה ברורה של אמונה באותם המידות הרחמים. וכפי שמתעורר להכיר ברחמים של ה' כך באמת זוכה ממילא

להתבייש מחדש ולבקש מחילה.

למעשה: כל עבודת יום הכיפורים צריך להיות בעיקר לעורר את המחשבה מגדולת הרחמים העצומים המתגלה ביום זה, להתרכז בעיקר בזה, וממילא יראה שמתעוררים מעצמם הרצונות, ויראה שמתעורר מעצמו להתוודות ולבקש מחילה. כי זה עצם קדושת היום, שבו מתגלה 'עולם החירות' - הרחמים הגדולים ביותר, כי רחמינו יתברך הם עד לאין שיעור.

ויש במשך התפילה הרבה פסוקים, פיוטים ועוד חלקים בתפילה המדברים מגדולת הרחמים של הש"ת, וכאשר מגיע לתיבות אלו ישתדל לשים הרבה את מחשבתו בתוך אותם התיבות, ויעורר את כח המדמה דקדושה שלו לחשוב מהרחמים הגדולים העוטפים אותו במשך כל השנה, ובעיקר ביום קדוש זה.

וכדאי מאוד להתחדש לצורך כך בלימוד ספר משיבת נפש, אשר שם כתובים הרבה עצות המגלים את רחמי ה', כפי אשר גילה ר' נתן שהעיד על עצמו שקיבל במתנה מהש"ת את יום הכיפורים.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א | מוצ' בעיד בית שמש יצ"ו

ראש השנה שחל בשבת

נר הבריא / נר החיים

נהגו שכל איש נשוי מדליק בערב יום כפור נר בשבילו. ומדליקים רק נר אחד לאיש ואשתו ואין מדליקים בשביל הבנים והבנות, אלא רק הנשואים מדליקים בעצמם בשבילם. ולנר זה קורים 'נר הבריא' או 'נר החיים', כי הוא עשוי רק בשביל החיים, חוץ ממה שמדליקים בשביל המתים (שו"ע תרי"א, ומטה אפרים תרג ח). והרבה אינם יודעים שזה דבר המפורש בשו"ע! וחושבים שהוא מנהג בעלמא או שהוא חובב רק למי שצריך להדליק 'נר נשמה'. ולענין היכן להדליקם - רבו בו הדעות, האם בבית או בבית הכנסת. ולמעשה, היכן שמדליקים יש על מי לסמוך.

הנהגה בעת אמירת הוידי

כתב המשנ"ב (סימן תרז סק"י): צריך להתוודות מעומד. והעמידה צריכה להיות עד אחר 'על חטאים שאנו חייבים עליהם וגו'. ולא יסמוך על דבר [באופן] שאם ינטל אותו דבר, יפול. ואם סמוך, צריך עיון אם יחזור ויתודו. עכ"ל.

טלית גדול

א. בערב יום כיפור מתעטפים עם טלית גדול, ומברכים עליו. ויש להזהר ללבשו לפני שקיעת החמה. אבל אחרי השקיעה, יש להתעטף אבל אין לברך עליו. ב. מי שפשט את טליתו ורוצה ללבשו שוב, הדין כך: (א) בלילה, אין לברך שנית, אפילו כשהסיה דעתו ממנו (ב) ביום, אם הוא על מנת ללבשו שוב אחר כך, אזי אפילו עבר שעתים [ו"א אפילו שלוש שעות], וגם ישן בנתיים, אין צריך לברך שוב עליו (ג) אבל ביותר משיעור הנ"ל, יש לברך עליו ובפרט אם ישנו בנתיים (ד) ואם בעת שפשטו אותו היה שלא על מנת ללבשו שוב, בכל אופן יש לברך עליו (ה) אם פשטו 'בסתמא' כלומר מבלי כונה מפורשת ללבשו שוב, אף שבשאר ימות השנה יש לדון בזה, אבל ביום כיפור נחשב כמו שכיוונו ללבשו שוב.

עניו הקטן ביום כפור

א. קטן או קטנה פחות מגיל תשע - אין צריכים לצום אפילו רק כמה שעות. ואם בכל זאת הקטן רוצה בכל זאת לצום כמה שעות, יש להרשות לו למנוע את עצמו מאכילה ושתיה בלילה, אך לא יותר מזה. אבל אם הוא רוצה לאכול או לשתות - אסור למנוע זאת ממנו. ומה שנהגו

דעתו ועבודתו